

Arrest

nr. 327 105 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 18 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2024 met refertenummer 124202.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in, dit in functie van haar meerderjarige Belgische zoon op grond van artikel 40ter, §1, juncto artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 maart 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.3. Op 11 april 2024 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag tot gezinshereniging in, dit in functie van haar meerderjarige Belgische zoon, opnieuw op grond van artikel 40ter, §1, juncto artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 31 oktober 2024 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2024 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [N. M. M.]

Nationaliteit: Palestina

Geboortedatum: [...]1945

Geboorteplaats: [...]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische meerderjarige zoon, de genaamde [F.M.M.N.M.] in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

1/

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene pas kan genieten van de bepalingen van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 mits voldaan is aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, §1 van de wet van 15.12.1980: "§ 1. Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2 en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:

1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendig tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en

2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en

3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel."

De referentiepersoon doet dus een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70). '

Uit bovenvermeld arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in een andere EU-lidstaat verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen) en

anderzijds dient te bewijzen dat hij in die EU-lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Ter staving van het recht op vrij verkeer in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt een verblijfskaart van Estland voorgelegd op zijn naam. Deze verblijfskaart werd afgeleverd op 3.11.2022 en is geldig tot 1.11.2027. Uit het rijksregister van de referentiepersoon blijkt dat hij op 27.11.2022 werd ingeschreven in de Belgische diplomatieke post te Helsinki (Finland) dewelke bevoegd is voor zowel Finland als Estland, alwaar werd aangegeven dat hij in Estland, meer bepaald in Tallinn verbleef. Op 20.09.2023 werd de referentiepersoon opnieuw ingeschreven in België, in de gemeente Vorselaar. Gelet de Estse verblijfskaart en gezien de inschrijving in de Belgische diplomatieke post, kan worden aangenomen dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Een tweede cumulatieve voorwaarde opdat betrokkene kan genieten van de bepalingen van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreft echter tevens dat betrokkene dient aan te tonen dat hij en referentiepersoon in een EU-lidstaat een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. 2.8.

Kortom, de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, §1 van de wet van 15.12.1980 zijn niet afdoende aangetoond. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, gezien de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' niet voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Voor zover het bovenstaande motief niet als voldoende wordt beschouwd en voor zover het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en de opbouw of bestendiging van het gezinsleven in een andere EU-lidstaat dus alsnog moet worden aangenomen, dient betrokkene overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentie-persoon: "§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van financiële en/of materiële ondersteuning in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden volgende documenten overgemaakt bij huidige aanvraag:

- Palestijns paspoort met nr. 5817886 afgeleverd op 21.12.2022 en geldig tot 20.12.2027
- Palestijnse geboorteaktes van betrokkene en zijn echtgenote [F.S.], niet gelegaliseerd
- getuigschrift van geboorte van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op naam van referentiepersoon
- attest van de Palestijnse ambassade te Brussel dd. 20.03.2024: [F.S.S.K.] (familienaam voor huwelijk [L.]) is de echtgenote van [F.N.M.M.]. Dit attest is niet gelegaliseerd.
- attest van de Palestijnse pensioendienst dd. 15.01.2023 op naam van betrokkene en [F.S.], waaruit blijkt dat zij geen gerechtigden zijn in het kader van de pensioenwet. Het originele document werd niet voorgelegd.
- attest van de Palestijnse autoriteiten dd. 12.01.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en [F.S.] geen eigendommen in Palestina hebben. Het originele document werd niet voorgelegd.
- certificat d'individualité dd. 6.11.2023 afgeleverd door de Palestijnse ambassade te Brussel op naam van [F.S.]. Dit attest is niet gelegaliseerd.
- ziekenhuisverslag dd. 31.10.2023 op naam van betrokkene
- 'family statement' dd. 05.07.2023 uitgaande van de Palestijnse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote en referentiepersoon eenzelfde verblijfsadres kennen in Palestina
- Rekeninguittreksels Wise van 12.03.2023 – 31.12.2023 op naam van referentiepersoon. Hieruit blijken in deze periode betalingen die gebeurden in Turkije, overschrijvingen en omzettingen van de euro naar de Turkse munteenheid Lira.
- bewijzen geldverzendingen: dd. 15.09.2020, dd. 13.01.2022 en dd. 20.04.2022 van referentiepersoon naar betrokkene in Palestina
- rekeninguittreksel dd. 16.01.2023 van Qudsbank Khan Younis Branch op naam van betrokkene. Wat betrokkene hiermee wenst aan te tonen is onduidelijk. Er kan enkel uit worden afgeleid dat er allerhande betalingen werden verricht en dat hij op 4.12.2022 een bedrag van 308,64 US Dollar ontvangen heeft; er kan niet uit blijken wie de afzender is.
- bewijs geldtransactie dd. 1.12.2022 van referentiepersoon naar Miroir Virements Internat. Ook dit bewijsstuk is onduidelijk. Er kan niet worden vastgesteld dat het geldbedrag toekwam aan betrokkene.

Aan de hand van de voorliggende documenten toont betrokkene niet afdoend aan ten laste te zijn van zijn Belgische zoon van in het land van herkomst of oorsprong en voorafgaand aan de komst naar België tot aan de huidige aanvraag.

Wat het onvermogen betreft is dit niet afdoend aangetoond. Zoals reeds eerder gesteld blijkt uit het paspoort van betrokkene dat hij op 7.03.2023 Palestina verliet en op 11.03.2023 Turkije inreisde. Op 23.08.2023 werd de verblijfsvergunning in Estland afgeleverd en op 18.09.2023 reisde hij Turkije uit. Op 20.09.2023 bood hij zich aan bij een Belgische gemeente om de inschrijving in België te bekomen. Dit betekent dat het land van herkomst van betrokkene Turkije betreft. Dit heeft tot gevolg dat de afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover zijn Belgische zoon dient aangetoond te worden van in Turkije en niet van in Palestina, gezien hij Palestina immers verliet op 7.03.2023. In dat opzicht zijn de documenten betreffende het onvermogen van betrokkene (geen pensioengerechtigde en geen eigendommen) irrelevant gezien deze allen uitgaan van de Palestijnse autoriteiten. Er werden geen documenten toegevoegd waarin het financiële en of materiële (on)vermogen van betrokkene in Turkije wordt toegelicht.

Wat de financiële en of materiële steun betreft, zijn de geldverzekeringen van referentiepersoon naar betrokkene in Palestina (één in 2020, twee in 2022) evenzeer irrelevant. Deze gaan te ver terug in de tijd voorafgaand aan de komst naar België en hebben geen betrekking op de afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst – zoals hierboven gemotiveerd. Verder worden nog rekeninguittreksels van een Wise-bankrekening voorgelegd dewelke op naam van referentiepersoon staat. Hieruit blijken allerhande betalingen die gebeurden in Turkije, alsook overschrijvingen en omzettingen van de euro naar de Turkse munteenheid Lira. Wat betrokkene hiermee wenst aan te tonen is niet duidelijk. Er kan alleszinds geen steun van referentiepersoon ten gunste van betrokkene in Turkije worden teruggevonden op het document. Nergens op dit document is de naam van betrokkene terug te vinden.

Voor zover betrokkene met het document 'family statement' eveneens de afhankelijkheidsrelatie wenst aan te tonen aan de hand van eenzelfde verblijfsadres in Palestina is ook dit niet afdoend. Niet alleen gaat dit over de situatie in Palestina wat zoals eerder gesteld te ver terug in de tijd gaat en geen betrekking heeft op het land van herkomst, ook heeft louter het gegeven dat betrokkene en referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Voor zover betrokkene ten slotte een medische afhankelijkheid wenst in te roepen met het voorgelegde medische verslag, kan hieruit enkel een medische diagnose blijken. Huidige beslissing stelt de medische diagnose niet ter discussie. Echter kan aan de hand van enkel een medische diagnose niet blijken dat hij hulp behoeft door referentiepersoon, noch kan blijken dat de medische kosten werden gedragen door referentiepersoon.

Gezien er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene onvermogen is, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of oorsprong daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis/40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij op:

"Schending materiële motiveringsplicht

Schending art. 40bis en 40ter, 62 Verblijfswet

Schending art. 20 en 21 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie

Schending art. 3 Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

Schending art. 3 en 8 EVRM

Schending art. 2 en 3 Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending beginsel van behoorlijk bestuur, nl. schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel”

Zij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt dat verzoeker pas kan genieten van de bepalingen van artikel 40bis verblijfswet mits voldaan is aan de voorwaarden overeenkomstig 40ter, §1 verblijfswet:

§ 1. Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:

1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendig tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en 2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en

Rijk; en

3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel.

Bovenstaand artikel is een omzetting van artikel 21 VWEU dat volgende stelt:

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Verwerende partij haalt eveneens het arrest van het HvJ d.d. 12.03.2014 aan waaruit twee cumulatieve voorwaarden voortkomen:

a) De referentiepersoon dient aan te tonen dat hij in een andere lidstaat verbleef volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG;

b) De referentiepersoon dient te bewijzen dat hij een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met verzoeker

Met betrekking tot de eerste voorwaarde stelt zich volgens verwerende partij geen probleem.

Met betrekking tot de tweede voorwaarde stelt verwerende partij dat het gezinsleven voor minimaal drie maanden zou moeten worden opgebouwd in het gastland.

Verzoeker stelt dat dit geheel niet blijkt uit aangehaalde rechtspraak of wetsartikelen dat het gezinsleven aldus minimaal drie maanden moet worden opgebouwd of bestendig.

Verwerende partij haalt bepaalde zaken door elkaar.

Het is inderdaad correct dat de referentiepersoon een wettig verblijf van meer dan drie maanden moet hebben om zijn recht op vrij verkeer als EU-burger met betrekking tot gezinshereniging te hebben uitgeput (zie hetzelfde arrest, HvJ 12 maart 2014):

Wat de vraag betreft of door het cumulatieve effect van verschillende verblijven van korte duur in het gastland, bij de terugkeer van de burger van de Unie naar de lidstaat van zijn nationaliteit een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan voor diens familielid dat derdelander is, dient erop te worden gewezen dat alleen een verblijf dat aan de in leden 1 en 2 van artikel 7 of artikel 16 van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden voldoet, een dergelijk verblijfsrecht doet ontstaan. In dit verband vallen verblijven van korte duur, zoals weekends of vakanties in een andere lidstaat dan die waarvan die burger de nationaliteit bezit, zelfs samengenomen, onder artikel 6 van richtlijn 2004/38 en voldoen zij niet aan die voorwaarden.

Echter, nergens blijkt dat de verzoeker eveneens langer dan drie maanden in de gaststaat verbleven moet hebben.

Verzoeker dient uitsluitend te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter, §1 van de verblijfswet. Uit deze bepaling kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker verplicht is om gedurende minimaal drie maanden samen met de referentiepersoon in Estland te hebben verbleven. Er bestaat derhalve geen wettelijke grondslag voor de interpretatie die de verwerende partij hieraan geeft.

Ter staving van zijn verblijf in Estland heeft verzoeker een Estse verblijfskaart overgelegd, welke op 23.08.2023 aan hem werd afgeleverd en geldig is tot 11.11.2027. Het feit dat deze kaart in persoon aan verzoeker werd uitgereikt, kan redelijkerwijs niet worden betwist.

De uitreiking van een dergelijke kaart vereist immers de fysieke aanwezigheid van de betrokkene, hetgeen impliceert dat verzoeker in Estland heeft verbleven.

De stelling van de verwerende partij dat er onduidelijkheid zou bestaan omtrent het al dan niet verblijf van verzoeker in Estland, is derhalve ongegrond.

Evenmin kan worden gevolgd dat er onduidelijkheid zou zijn over de persoon van wie verzoeker het afgeleid verblijfsrecht heeft verkregen. Gezien het ontbreken van andere familieleden in Estland ligt het voor de hand dat verzoeker zich heeft gevoegd bij de referentiepersoon.

De verwerende partij legt aldus voorwaarden op die niet voortvloeien uit de verblijfswet noch uit het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU).

De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Verwerende partij stelt dat, moest het vrij verkeer toch zijn aangetoond, verweerder niet ten laste is van zijn Belgische meerderjarige zoon.

1.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

2.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de verblijfwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoeker en zijn Belgische zoon.

Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel (RvV 26 oktober 2018 nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont.

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoe-danig-eid van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van

personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)."

Dit houdt in dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

"60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken" (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook het arrest nr. 255 350 van 21 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, boven op de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ook hier ging het in het bijzonder over het bewijs van onvermogen.

3.

Concluderend betekent dit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

4.

Verzoeker heeft een aanzienlijk aantal documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk onvermogen is en financieel dan wel materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij het "bewijs van onvermogen" primordiaal stelt in haar controle.

Deze motivatie en interpretatie zoals eerder vermeld, volkomen in strijd met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes.

Dat bewijs van onvermogen staat niet centraal in het begrip "ten laste zijn".

Verzoeker benadrukt opnieuw dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is en dus niet behoort tot de essentie van het "ten laste" zijn.

Ten overvloede wenst verzoeker te benadrukken dat hij wel degelijk onvermogen was in Palestina. Hij had geen inkomen, pensioen of eigendommen. Verwerende partij stelt dat dit niet bewijst dat hij ook onvermogen was in Turkije, gezien dit het land van herkomst is.

Verzoeker vraagt zich af hoe hij nadat hij Palestina verliet als 78-jarige man zonder middelen, hij plots in Turkije vermogend kan worden.

Verzoeker levert afdoende bewijs van zijn onvermogen in zowel Palestina als Turkije.

Verwerende partij is absoluut niet afdoende zorgvuldig bij haar controle.

5.

Bijkomend stelt verwerende partij dat de uittreksels van Wise niet bewijzen dat verzoeker financiële steun kreeg van de referentiepersoon.

Wise is een onlinebank waarbij gemakkelijk gelden internationaal kunnen worden overgeschreven en gebruikt.

Het account is opgestart door de referentiepersoon en hij zorgde ervoor er gelden op het account werden geplaatst.

Verwerende partij stelt dat hiermee geen steun aan verzoeker wordt aangetoond.

Echter is dit het stuk bij uitstek, het hele account wordt gefinancierd door de referentiepersoon.

Verzoeker is wel degelijk ten laste van zijn zoon.

Gelet op al voorgaande heeft verwerende partij geen afdoende onderzoek gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid.

Dit is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker herhaalt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (zie bv RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725, RvV 31 mei 2021, nr. 255 350).

In het licht van de voorliggende feitsituatie, met de heldere en talrijke voorliggende stavingsstukken is de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk minstens manifest onzorgvuldig, alsook strijdig met de burgerschapsrichtlijn en de hierboven aangehaalde artikels.

6.

Bovendien stelt verzoeker dat hij inwoonde en zodus deel uitmaakte van het gezin op het moment dat het gezin nog in Palestina woonde.

Verwerende partij stelt dat dit eveneens de afhankelijkheid niet aantoont. Moest verwerende partij alle stukken samen bekijken, zou zij tot de conclusie komen dat verzoeker onvermogen was in Palestina voorafgaand aan zijn vertrek naar België en aldus diende te steunen op zijn zoon.

Volgens het Hof van Justitie (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21) moet een ander familielid, om beschouwd te kunnen worden als 'inwonend' in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a) Burgerschapsrichtlijn, het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid bestaat tussen beiden en dat zij een huishouden delen dat niet voorgewend is met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat.

Om te bepalen of er sprake is van een dergelijke band moet rekening gehouden worden met de graad van verwantschap, de hechtheid van de familieband, de reciprociteit en de intensiteit van de band, de duur van het samenleven.

Verzoeker is de vader van de referentiepersoon, deze banden zijn onomstotelijk diepgaande hechte familiebanden.

Bovendien maakte de referentiepersoon jarenlang gelden over om te voorzien in zijn levensonderhoud en deed hij alle betalingen in Turkije (zie supra).

Er is zowel een hechte emotionele, alsook economische duurzame band tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat uit hetzelfde arrest van het Hof blijkt dat verwerende partij had moeten onderzoeken of de afhankelijkheidsrelatie die verzoeker met de Unieburger heeft, gebaseerd is op een nauwe, duurzame en persoonlijke band die ontstaan is in hetzelfde huishouden, in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven die verder gaat dan tijdelijk samenleven om louter praktische redenen.

Daarbij diende verwerende partij o.m. rekening moeten houden met de graad van verwantschap, de hechtheid en wederkerigheid van de emotionele band en de duur van het samenleven.

In de bestreden beslissing wordt deze overweging op geen enkele manier gemaakt.

Hiermee schendt verwerende partij dan ook bovenvermelde artikels in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 20 van het VWEU, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad neemt akte van het eerste onderdeel van het middel waarin niet meer wordt uiteengezet dan de draagwijdte van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van de zorgvuldigheidsplicht, waarbij de Raad zich kan uitsluiten.

2.4. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de bovenvermelde wet van 29 juli 1991.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en hierbij de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 40ter, §1, juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Art. 40 ter § 1.

Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden:

1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendig tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en

2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en

3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel.

[...]”

“Art. 40 bis, § 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...]"

2.6. Artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet werd (in gewijzigde vorm) ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 18 van voormelde wet van 4 mei 2016 wordt onder meer verwezen naar het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, O. en B., van 12 maart 2014 (C-456/12) waarin onder meer het volgende kan worden gelezen:

"51.(...) Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.

54. Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is.

Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

55. A fortiori vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38.

56. Het is dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan.

57. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of referentes O. en B., die burger van de Unie zijn, zich in het gastland hebben gevestigd, en daar dus daadwerkelijk hebben verbleven, en of O. en B. vanwege het tijdens dat daadwerkelijke verblijf geleide gezinsleven krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, lid 2, of artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38 een afgeleid verblijfsrecht hadden in het gastland.

(...)

59. Wat de vraag betreft of door het cumulatieve effect van verschillende verblijven van korte duur in het gastland, bij de terugkeer van de burger van de Unie naar de lidstaat van zijn nationaliteit een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan voor diens familielid dat derdelander is, dient erop te worden gewezen dat alleen een verblijf dat aan de in leden 1 en 2 van artikel 7 of artikel 16 van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden voldoet, een dergelijk verblijfsrecht doet ontstaan. In dit verband vallen verblijven van korte duur, zoals

weekends of vakanties in een andere lidstaat dan die waarvan die burger de nationaliteit bezit, zelfs samengenomen, onder artikel 6 van richtlijn 2004/38 en voldoen zij niet aan die voorwaarden

60. Met betrekking tot de situatie van O., die blijkens de verwijzingsbeslissing een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie bezit uit hoofde van artikel 10 van richtlijn 2004/38, dient in herinnering te worden gebracht dat het Unierecht de autoriteiten van de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit, niet verplicht om aan de derdelander die familielid van die burger is, een afgeleid verblijfsrecht te verlenen louter omdat deze persoon in het gastland beschikte over een geldige verblijfskaart (zie arrest Eind, punt 26). Een krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart is immers declaratief van aard en schept geen rechten (zie arrest van 21 juli 2011, Dias, C-325/09, Jurispr. blz. I-6387, punt 49)

61. Gelet op het voorgaande dient op de eerste, de tweede en de derde vraag te worden geantwoord dat artikel 21, lid 1, VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong. Bijgevolg mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de derdelander die familielid van deze burger van de Unie is, in de lidstaat van oorsprong van die burger in beginsel niet strenger zijn dan die welke in die richtlijn zijn gesteld voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit.”

Deze uitlegging werd bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-230/17, Altiner en Ravn).

2.7. Uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de toepassing van artikel 21, lid 1 van het VWEU, zoals het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest C-456/12, waaruit twee cumulatieve voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht)

en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendig hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

Artikel 7, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).”

Artikel 16, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond.”

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de hierboven vermelde cumulatieve voorwaarde (1) die geldt voor de Belgische referentiepersoon als vervuld beschouwt.

2.9. De hierboven vermelde cumulatieve voorwaarde (2) die geldt voor het familielid van de Belgische referentiepersoon, acht verweerder echter niet vervuld. In dit verband motiveert hij:

“Ter staving van deze tweede cumulatieve voorwaarde wordt wellicht de verblijfsvergunning van Estland op naam van betrokkene voorgelegd, dewelke werd afgeleverd op 23.08.2023 en geldig is tot 1.11.2027. Uit de verblijfskaart is af te leiden dat het om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gaat. Deze Estse verblijfsvergunning is echter niet voldoende opdat de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan is.

Er blijkt dan wel dat betrokkene als een familielid van een burger van de Unie beschouwd werd in Estland; in functie van wie hij aldaar verblijfsrecht geniet, is onduidelijk. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om veronderstellingen te doen dat de Belgische referentiepersoon de verblijfsopener zou geweest zijn in Estland. Dat dient weldegelijk met objectieve bewijsstukken te worden aangetoond. Bovendien is met deze verblijfsvergunning niet aangetoond dat zij een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd in Estland. Er ligt immers geen officieel document van de Estse autoriteiten voor waaruit kan blijken dat zij minimaal 3 maanden een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd, aan de hand van een samenwoonst en/of afhankelijkheidsband. Zowel op de verblijfsvergunning van referentiepersoon als op die van betrokkene blijkt geen verblijfsadres. Het document 'family statement' met vermelding van een verblijfsadres gaat uit van de Palestijnse autoriteiten en zegt niets over de situatie in Estland. Voorts merken we op dat uit het Palestijnse paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 7.03.2023 Palestina verliet, dat hij op 11.03.2023 Turkije inreisde en op 18.09.2023 Turkije opnieuw uitreisde. Op 23.08.2023 werd de verblijfsvergunning in Estland afgeleverd. Op 20.09.2023 diende hij een eerste aanvraag gezinshereniging in in België. Nergens kan blijken, gezien de in- en uitreisstempels in het Palestijnse paspoort, dat betrokkene voor meer dan drie maanden in Estland daadwerkelijk verbleven heeft. Betrokkene reisde immers kort na de afgiftedatum van de Estse verblijfskaart Turkije uit en bood zich daags na het vertrek uit Turkije al aan bij een Belgische gemeente voor inschrijving in België. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene daadwerkelijk in Estland verbleef wanneer hij van 11.03.2023 tot 18.09.2023 in Turkije verbleef en sinds 20.09.2023 onafgebroken in België verblijft."

2.10. Uit deze geciteerde motieven, die in een tweede onderdeel van het middel worden betwist, blijkt dat verweerder onder meer van oordeel is dat de door de verzoekende partij neergelegde Estse verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan, uitgereikt door de Estse autoriteiten, niet aantoonde dat zij een gezinsleven in Estland opgebouwd of bestendigd heeft met de referentiepersoon, daar uit de in- en uitreisstempels van het voorgelegde paspoort van de verzoekende partij niet blijkt dat zij daadwerkelijk in Estland heeft verbleven, laat staan voor een periode van meer dan drie maanden.

2.11. Uit de punten 56 en 57 van het hierboven aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, O. en B., van 12 maart 2014 (C-456/12) blijkt dat een daadwerkelijk verblijf vereist is in het EU-gastland van zowel de burger van de Unie als het derdelander-familielid ervan, opdat aan deze laatste een afgeleid verblijfsrecht in het land van de nationaliteit van de burger van de Unie kan worden erkend als de burger van de Unie hiernaar terugkeert. Uit punt 60 van hetzelfde arrest blijkt dat een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie uit hoofde van artikel 10 van richtlijn 2004/38, de autoriteiten van de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit, niet verplicht om aan de derdelander die familielid van die burger is, een afgeleid verblijfsrecht te verlenen louter omdat deze persoon in het EU-gastland beschikte over een geldige verblijfskaart. Het is verweerder derhalve toegestaan om te oordelen dat de aan de verzoekende partij afgeleverde Estse verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, niet voldoende is om te concluderen dat zij daadwerkelijk in Estland heeft verbleven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de vaststellingen niet betwist die verweerder doet in de bestreden beslissing aan de hand van de in- en uitreisstempels in het door haar overgelegde paspoort. Met name heeft ze op 7 maart 2023 Palestina verlaten, op 11 maart 2023 is ze Turkije ingereisd en op 18 september 2023 heeft ze Turkije verlaten, daar waar ze op 20 september 2023 in België een eerste vestigingsaanvraag indiende (cf. punt 1.1.). Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier waarin zich het Palestijns paspoort bevindt dat de verzoekende partij heeft overgemaakt ter ondersteuning van de in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Hierin bevindt zich ook geen inreisstempel aangebracht door de Estse autoriteiten, minstens houdt de verzoekende partij ook niets anders voor. Evenmin heeft de verzoekende partij een ander document overgemaakt waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk in Estland heeft verbleven, minstens houdt de verzoekende partij opnieuw niets anders voor. Het volstaat te dezen niet om in het verzoekschrift te poneren dat de uitreiking van de Estse verblijfskaart de fysieke aanwezigheid vereiste van de verzoekende partij en dat dit zou impliceren dat ze aldaar heeft verbleven. De Raad voegt er verder nog aan toe dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, het wel degelijk is vereist dat zij aantoonde dat zij meer dan drie maanden in het EU-gastland heeft verbleven. Immers moet het, zoals hierboven werd uiteengezet in punt 2.7., handelen om het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven tijdens het verblijf van de referentiepersoon in een EU-gastland, met een familielid dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden. Dit wijst op de vereiste van een verblijf van meer dan drie maanden. Immers wordt er niet verwezen naar artikel 6, lid 2 van deze richtlijn dat luidt als volgt:

"Verblijfsrecht voor maximum drie maanden

1. Burgers van de Unie hebben het recht gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort."

De verzoekende partij kan in dit opzicht trouwens worden gevolgd waar ze zelf overweging 59 citeert van het hierboven aangehaalde arrest C-456/12 van het Hof van Justitie, dat luidt als volgt en waarin dus duidelijk wordt verwezen naar ook de leden 2 van artikel 7 en artikel 16 dat betrekking heeft op de derderlander-familieleden van de burger van de Unie:

“Wat de vraag betreft of door het cumulatieve effect van verschillende verblijven van korte duur in het gastland, bij de terugkeer van de burger van de Unie naar de lidstaat van zijn nationaliteit een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan voor diens familielid dat derdelander is, dient erop te worden gewezen dat alleen een verblijf dat aan de in leden 1 en 2 van artikel 7 of artikel 16 van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden voldoet, een dergelijk verblijfsrecht doet ontstaan. In dit verband vallen verblijven van korte duur, zoals weekends of vakanties in een andere lidstaat dan die waarvan die burger de nationaliteit bezit, zelfs samengenomen, onder artikel 6 van richtlijn 2004/38 en voldoen zij niet aan die voorwaarden.”

2.12. Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn derhalve niet gegrond. Deze vaststellingen volstaan voor de verwerping van het beroep. De Raad gaan niet in op de kritiek die wordt geuit in het derde onderdeel van het middel dat immers betrekking heeft op motieven in de bestreden beslissing op grond van het volgende uitgangspunt van verweerder, waarvan het voorwaardelijk karakter niet wordt betwist en dat luidt als volgt: *“voor zover het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en de opbouw of bestendiging van het gezinsleven in een andere EU-lidstaat dus alsnog moet worden aangenomen”,* waarbij hij na een onderzoek van de overgemaakte stukken tot volgende conclusie komt: *“Gezien er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene onvermogen is, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of oorsprong daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.”* Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het middel blijkt immers dat de kritiek van de verzoekende partij tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet wordt aangetoond dat er sprake is van een opbouw of bestendiging van het gezinsleven in Estland niet gegrond is. De Raad merkt ten overvloede nog op dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op *“andere familieleden”* van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a) van de Burgerschapsrichtlijn, een hoedanigheid die zij immers niet heeft.

Het enig middel kan derhalve, voor zover ontvankelijk, geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA